

ชื่อ เรื่องวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความหวังกับพฤติกรรม เฝอซิมภาวะ เครียดในผู้ป่วย มะเร็งระหว่างรับรังสีรักษา

ชื่อผู้เขียน นางละ เอียด ภักดีจิตต์

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อุบล นีวดีชัย	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทัศนีย์ มหามุภาพ	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรุณพร คุณพันธ์	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร ศรีสุพรรณ	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหวังกับพฤติกรรม เฝอซิมภาวะ เครียดในผู้ป่วยมะเร็งระหว่างรับรังสีรักษา กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 31-80 ปีทั้งเพศชายและหญิง ที่มารับการรักษา ณ หน่วยรังสีรักษา โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 40 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบบันทึกข้อมูลส่วนตัว แบบสัมภาษณ์ความหวัง ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบสัมภาษณ์ความหวังของเฮิร์ท (Herth, 1989) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา แล้วนำไปทดลองใช้กับผู้ป่วยที่มีลักษณะ เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของ เครื่องมือโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นของ เครื่องมือ เท่ากับ 0.954 และแบบสัมภาษณ์พฤติกรรม เฝอซิมภาวะ เครียดของสมจิต หนูเจริญกุล (1986) ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.71 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS หาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การจัดอันดับที่ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันและ เปรียบเทียบข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. ความหวังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรม เจริญภาวะ เครียดในผู้ป่วยมะเร็ง ระหว่างรับรังสีรักษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = 0.651, p < .001$)
2. การเปรียบเทียบความหวังระหว่างกลุ่มที่ทราบการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งกับกลุ่มที่ไม่ทราบการวินิจฉัยมีความหวังไม่แตกต่างกัน
3. พฤติกรรม เจริญภาวะ เครียดที่ผู้ป่วยใช้บ่อย 6 อันดับคือ การเลือกรับฟัง เฉพาะสิ่งที่ดี การกระทำตามที่บุคคลอื่นคาดหวังและแนะนำ การพยายามลืมความเจ็บป่วยที่เป็นอยู่ การยอมจำนนต่อความเจ็บป่วย การพยายามกระทำให้ดีที่สุดเพราะไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ได้ และการพยายามปลอบใจตนเอง (ร้อยละ 97.5, 95.0, 95.0, 95.0, 92.5 และ 90.0) ตามลำดับ พฤติกรรมการ เจริญภาวะ เครียดที่ผู้ป่วยใช้น้อยคือ การโทษผู้อื่น และการโทษสิ่งอื่น (ร้อยละ 22.5, 20.0) ตามลำดับ
4. ผู้ป่วยใช้พฤติกรรม เจริญภาวะ เครียดแบบมุ่ง เน้นอารมณ์และความรู้สึก กับพฤติกรรม เจริญภาวะ เครียดแบบมุ่ง เน้นปัญหาโดย เฉลี่ยไม่แตกต่างกัน

Thesis Title Relationship Between Hope and Coping Behaviors in
Cancer Patients Undergoing Radiotherapy

Author Mrs. Laead Pakdeechit

M.N.S Medical and Surgical Nursing

Examining Committee

Assoc. Prof. Ubol Niwatchai	Chairman
Asst. Prof. Tatsana Mahanupab	Member
Asst. Prof. Aunnop Koonphandh	Member
Assoc. Prof. Dr. Wichit Srisuphan	Member

ABSTRACT

The purpose of this study was to investigate the relationship between hope and coping behaviors in cancer patients undergoing radiotherapy. The sample consisted of 40 patients who were attended out-patient radiotherapy department in Maharaj Nakorn Chiang Mai hospital. The instruments used for data collection were interview form composed of three parts : demographic data, hope assessment form, and coping assessment form. Hope was evaluated by hope assessment form developed by Herth which the construct validity was approved by 7 specialists and reliability was examined and obtained by means of coefficient alpha with 0.954. Coping behaviors were collected by using coping assessment form developed by Somchit Hanucharurnkul and the reliability for this scale was 0.72. Data was analysed by

SPSS program using frequency, percentage, arithmetic mean, standard deviation, ranking, Pearson's product moment correlation coefficient and t-test.

The results of the study revealed that :

1. The positive relationship between hope and coping behaviors was .651, statistically significance at the level of .001 .
2. There was no statistically significant differences of hope between groups of known and unknown of cancer diagnosis.
3. The most frequent coping behaviors utilized by patients were as follows : selected to listen to or percieve only positive aspects, compliance, intentional forgetfulness, acceptance, doing their bests, and consolation (97.5, 95.0, 95.0, 95.0, 92.5 and 90.0 percents) respectively. The least frequent coping behaviors utilized by patients were projection on someone and something else (22.5, 20.0 percents) respectively.
4. There were no statistically significance differences between affective-oriented coping and problem-oriented coping behaviors.